

„חיילי ה„מארינס“ הוצבו לשמירה בת 24 שעות על תמונת המונה-ליזה, שהועברה מפריז לניו-יורק“.
(מתוך העתונות)

„יחידות „מארינס“ הועמדו במצב של כוננות-מידית בבסיס גואנטאנאמו שבקובה, בבסיסהם שבחוף-
המזרח של ארצות-הברית ובאניות צי-המלחמה האמריקאי, לצורך ביצוע נחיתה אפשרית באי...“
(מתוך העתונות)

חלק ב' *

החייל והיחידה - אימונים ודמותם

סא"ל ע. שקד

מפקדות ה-F.M.F. ** אימון החייל בשבועות אלה כולל אימון-הפרט, מטוחים מתקדמים ונשק מחלקתי ופלוגתי.

● אימון ביחידה — כאן עובר החייל אימון כיתה, מחלקה ופלוגה.

"Boot Camp" - בסיס הטירונים

להלן נפרט כל שלב ושלב, ובעיקר נתאר את בסיס-הטירונים שלהם, הלא הוא „מחנה המגפיים" (Boot Camp) המפורסם. בסיס-טירונים זה — הנודע בשל קשיחותו, אך גם בשל ה„תוצרת" הטובה שהוא מוציא — משמש, לדעתי, דוגמה נאה כיצד אפשר במשך זמן כה קצר, וביעילות כה רבה, להחדיר בחייל, שזו לו פגישתו הראשונה עם הצבא, חומר כה רב. בסיס-הטירונים בו ביקרתי אני נמצא בחופה המזרחי של

על הקורא לזכור: כל נחת הוא מתנדב; מכאן, שהחייל כולו מושתת על בסיס התנדבותי, על כל המסקנות הנובעות מכך. צעיר השואף להתנדב לחיל (והתעמולה להתחיילות המתנהלת בכל רחבי ארה"ב הנה עצומה) מגיע, בראש וראשונה, לאחד מבסיסי המיון של ה„מארינס", המפוזרים על פני כל חלקיה של המדינה. בבסיסים אלה נעשה מיון המועמדים על-ידי קציני החיל ורופאיו, ולאחר שנמצאו המועמדים ראויים, נשלח חים הם לאחד משני בסיסי-הטירונים של ה„מארינס", האחד נמצא בחוף-המזרח של ארה"ב, והשני — במערבה. מכאן ואילך, עובר המתנדב את אימונו בשלושה שלבים, שבסופם הופך הוא להיות לוחם מעולה.

שלבים אלה הם:

● בסיס-טירונים — האימון בבסיס זה נמשך 12 שבועות, שבהם מכון עיקר האימון להקניית ידיעת הנשק האישי, כושר גופני ומשמעת.

● אימון-טירונים מתקדם — משך האימון הוא 6 שבועות והוא נערך במסגרת רגימנט-אימונים מיוחד, שבאחת משתי

* חלק א' נתפרסם ב„מערכות" קנ"ד.
** "Fleet Marine Force" — „כוח-ה„מארינס" של צי" — הוצבה המבצעת הגבוהה ביותר של ה„מארינס".

סדר יומו מיום זה ואילך, עד סיום הטירונות, מתחיל ב־0500. משעה זו עד שעה 2200, שהיא שעת כיבוי האורות, מוחדרים ומוטמעים בו משך שנים־עשר שבועות, שלושת הנושאים שצוינו לעיל (משמעת, כושר גופני וקליעה למטרה) בצורה קשוחה ואכזרית, כשהכל מתבצע תוך כדי ריצה. השעות החופשיות היחידות בשבוע הניתנות לו הן בכל יום ראשון בשבוע, לפני הצהריים, שעה שמריצים אותו לכנסיה. אין חובה ללכת לכנסיה ואין כפיה דתית; באם אינו רוצה לבקר בכנסיה, יועסק בכל מיני עבודות שונות ומשונות. שתמיד יעדיף עליהן את התפילה.

נקודות מספר באימון־הטירון שכדאי לציין הן: משמעת. סמל־המחלקה מבלה את 12 השבועות עם טירוניו, משך כל שעות היום והלילה. הוא ישן אתם באותו צריף (כשמחיצה מפרידה בין מיטתו למיטות הטירונים), משכים קום לפנייהם והולך לישון אחריהם. הוא המצחצח, המסודר והנקי מכולם, ודמותו משמשת להם תמיד כדוגמה. הוא מחדיר לתודעתם, בלי הרף, שה־"מארינס" היו, הנם, ותמיד יהיו החיילים הטובים ביותר עלי אדמות; וכדוגמאות מצויים באמתחתו סיפורים איך־ספור מפעולותיהם הנוערות; החל במאה הקודמת — דרך מלחמת־העולם השנייה ומלחמת קורי-

ארה"ב, במדינת דרום־קרוליינה, על אי הנקרא "פריס אילנד". אי זה מוקף כולו ביצות טובעניות, ורק כביש יחיד מחבר אותו עם היבשה. מתיאור זה אפשר להבין שכל הרוצה לצאת מן האי, יכול לעשות זאת רק ברשות — או כשהוא "נזרק" מהבסיס. באפשרות של טביעה בביצות לא בחר עדיין איש; ואשר לאפשרות לצאת דרך השער שלא ברשות — דיה הצצה בממדיהם הגופניים של שני הש"ג הניצבים בשער, כדי לסגת מרעיון זה.

טירון הנכנס ל־"מחנה המגפיים" מבלה בו 12 שבועות רצופים מבלי לקבל חופשה כלשהי, ומבלי שבני משפחתו יכולים לבקרו. די בקבלת הפנים ביום־הקבלה כדי להחדיר בו תחושה של חלחלה: החל מרגע ה־"נאום" הניתן על מחלקתו מפי סמל־המחלקה, המתבל את דבריו ב־"אמרות־שפר" צבאיות כדי הדמיון הטובה עליו; דרך הפשטתו מכל דבר אזרחי שעליו, גילוח מוחלט של ראשו; המקלחת במים רותחים הבאה להסיר מעליו כל "שמץ אזרחיות", אותה הביא מבחוץ; והריסוסים והחיסונים השונים והמשונים המורעפים על גופו ולתוכו. בסופו של היום הראשון ברור לו שמישהו "לוקח את העסק ברצינות" וכי סמל־המחלקה הוא אביו, אמו וכל השאר.

אה — וכלה אפילו בלבנון. ולכן, ענין־שליגאווה וזכות הוא לשרת ב"מארינס".

אימון בנשק וקליעה למטרה. הטירון לומד את הרובה, המקלעון והאקדה בצורה היסודית ביותר שניתן להעלותה על הדעת. למטות־רובה בלבד (ללא אש־קרב) מקבל הוא 400 כדור; למקלע — 250; ולאקדה — 50.

כוסר גופני. כיון שהכל נעשה בריצה — החל ביציאה לאכול, דרך האימונים עצמם וכלה ביציאה לתפילה — הרי כבר דבר זה עצמו מסביר עד כמה נתון הטירון בתנועה מתמדת. הכרוכה במאמץ גופני. מסלול־המכשולים שבבסיס הוא קשוח באופן מיוחד, ולדעת, הנו מבין הקשוחים הקיימים.

דגש רב מושם על פיתוח שרירי הידיים, בהתאם לסממתם הקובעת: "בידיים חזקות אין הרובה זו; וכשהרובה אינו זו, הקליעה למטרה בטוחה יותר". שכיבות־שמיכה וכיפופי ידיים, תרגילי צינורות, טיפוס על חבלים ללא עזרת הרגליים והת־עמלות עם רובים — כל אלה הנם לחם חוקם של הטירונים; וזאת למען המטרה הקדושה של פיתוח שרירי ידיו. כל טירון לומד לשחות, ובסוף טירונותו שוחה הוא פעמיים מרחק של 50 מטר — כשעליו חגורו, נשקו וקסדת־הפלדה שלו... את קרבי־המגע ("ג'ודו") מקנים בצורה היסודית ביותר, כשהמדריכים הנם אלופי חילה, "מארינס" במקצוע זה.

★

האימון וההדרכה בכל השטחים שפורטו לעיל — פרט לענין המשמעת, אותה מקנה אך ורק סמל־המחלקה — ניתנים כולם על־ידי מדריכים מקצועיים, ולא על־ידי מפקדיו

...התעמולה להתחילות הנה עצומה...

הישרים של החייל. מסגרת־האימון הנה מחלקה. סמל־המחלקה ושני עוזריו מעבירים את טירוניהם לידי המדריכים המקצועיים שבכל מקצוע ומקצוע; אך תמיד נשארים הם בטנח־ראיה, כדי להזכיר לטירון שאמנם כרגע עוסק הוא בנשק, ובמסלול־מכשולים, או במטות, אך "אביו" תמיד צופה הליכותיו...

כל אותם הטירונים אשר אצלם מתגלות בזמן האימון, "בעיות" כלשהן מועברים לפלוגה מיוחדת, ומקבלים טיפול מיוחד. כיון שפלוגה זו הנה יוצאת־דופן בבסיס הטירונים, אתארה להלן. הפלוגה מחולקת לארבע מחלקות:

● מחלקת "ירודי־המשקל": במחלקה זו נמצאים כל אותם טירונים אשר לפי מצבם הגופני הם ירודי משקל וניתן להביאם למשקל הנכון. טירונים אלה, "בולעים קלוריות" בצורה הנמרצת ביותר שניתן לתארה. ותתפלא הקורא — תוך 12 שבועות הם מוסיפים למשקלם, על אף האימונים המפרכים.

● מחלקת "כבדי־המשקל": לעומת הראשונים, נמצאים במחלקה זו בעלי משקל־עודף.

"לחם צר ומים לחץ" הם מנת חלקם, והמאמץ הפיסי בו הם נתונים הנו גדול — וזאת כדי להוריד ממשקלם. גם כאן מצליחה העבודה, ברוב המקרים, לעשות את שלה. "השמן־נים" ו"הרבים" גם־יחד מגיעים בתום תקופת האימונים לממדים שווים פחות או יותר.

● מחלקת "הבלתי־מסוגלים": זוהי מחלקה שה"חברים" בה מעונינים בכל מאודם להיות חיילי ה"מארינס", אך משום־מה, אינם מגלים יכולת לקלוט את החומר, והטמעתו אורכת אצלם זמן רב מדי. בשיטות הדרכה מתקדמות, המשולבות עם גישה פסיכולוגית חדישה, מנסים מפקדי מחלקה זו לאמן את חייליהם באופן כזה, שיובאו לרמה מניחה־את־הדעת. גם כאן מאירה להם, בדרך־כלל, ההצלחה פניה: אך לא בצורה כה בולטת כבשתי המחלקות הרא־שונות.

● מחלקת "הבלתי־מעונינים": זוהי, למעשה, המחלקה הקשה ביותר שבבסיס־הטירונים כולו, היות ובה מרוכזים אותם טירונים אשר טרם התגברו על ההלם הראשון, התחרטו על התנדבותם לחיל זה והחליטו לעשות כל מאמץ כדי להיחלץ ממנו, ותהינה הדרכים אשר תהינה, משנתגלו טירונים כאלה, הם מועברים מיד למחלקה זו — ובה "מוסבר" להם כי כדאי להם מאוד לחזור לדרך הטובה. שיטת ה"הסברה" מתבטאת בעיקר בעומס גופני — שהנו קשה וחמור בהרבה מזה המוטל על יתר טירוני הבסיס — בשעות שינה מועטות, בחגור כבד הרבה יותר ובעונשים על כל הפרת משמעת. די בשישה חודשי מאסר, שנגזרו בשיפוט מהיר, כדי לשכנע כי הענין כולו אינו משתלם. אך כאשר כלו כל הקיצין, הרי העונש האחרון הוא גירוש מה"מארינס", המתלווה בטכס רב־ירושם. יתכן שיש מן המזור בדבר — אך זהו עונש. שכן הצורה בה, "נזרק" מה"מארינס", וכל המעשים הקודמים לכך — אין בהם שום דמיון לדרך בה רצה הטירון לעזוב את ה"מארינס".

כדאי לציין שבמפקדת פלוגה זו, "פלוגת הבעיות", נמצאים נוסף לסגל הצבאי הסדיר גם רופא, פסיכיאטר, פסיכולוג

ועורר־דין. הללו יושבים על המדוכה ומקפידים ששום הטלת משימות „מחנכות“ לא תחרוג מהמסגרת הצבאית, הבריאותית וההוקית.

באימוני קרב פנים־אל־פנים

אימון מתקדם

לאחר תקופת הטירונות, על סוגיה ואפשרויותיה השונים, מקבל החייל חופשה; לאחריה מוצב הוא לרגימנט־האימונים באחד משני „כוחות המארינס“ של צי (F.M.F.), לאימון מתקדם יותר. במשך שישה שבועות הוא עובר: א. אימון הפרט; ב. נשק מחלקתי ופלוגתי (בצורה יסודית), ונשק גדודי (בצורה רופפת); ג. מטוחים; ד. חיטול לקרב — נערך בדומה לזה הנהוג בצה"ל, אך בקשיחות יתר.

המטוחים כוללים שיטה בה משולבות אש־קרב ויריות־שדה גם יחד. במלים אחרות, אפשר להשוות זאת לשיטת אש־הקרב שלנו, אם כי המטרות מוצבות לא בשדה־מטוחים אלא בשטח בטנחים שונים, והחייל יורה בהן לא מעמדת־ירי, אלא תוך תנועה — הן לאורך החזית והן לרוחבה. ברור, שמטוח זה בא לאחר סיום פרק אימון־הפרט. כן נערכים מטוחים בכל כלי־הנשק המחלקתיים והפלוגתיים.

עם סיום פרק אימון זה, מוצב החייל לאחת מיחידות־השדה של החיל. אני מדגיש את המלה „שדה“, שכן, בדרך־כלל לא יוצב נחת ליחידת שירותים או יחידת מנהלה, לפני ששירת לפחות חצי שנה (אינו כולל טירונות) ביחידת־שדה. רק לאחר פרק־זמן זה יוצב, באם יהיה צורך בכך, לתפקידים כגון קשר, נהגות, טבחיות, אפסנאות וכד'.

★

לפני שאתאר את האימונים ביחידות עצמן, כדאי להסביר מה הנחה את מפקדי ה„מארינס“ לבחור בדרך הדרכה זו.

תורתם מורכבת מאבני־יסוד אחדים, והיא קובעת:

● שלושה אלה מציינים את החייל הטוב: משמעת מעולה, כושר גופני וכושר קליעה־למטרה;

● הזמן הטוב ביותר להחזיר בחייל שלושה יסודות אלה הוא בעודו טירון, כשעודנו תמים, מאמין וירא. שלושה חודשים אלה, מעצם היותם המסדרון לחייו הצבאיים, קובעים רבות לגבי עיצוב דמותו לעתיד — וזאת ללא שום יחס לפרק־הזמן הקצר יחסית המוקדש ללימוד נושאים אלה;

● כיון שהבסיס עליו ייבנה החייל הוא כה חשוב, לא ניתנו הטירונים לאימון לחילות־המשנה השונים שבמסגרת „צבא־הצי“. לא תמצא שם „טירוני־חי"ר“, „טירוני שריון“, „טירוני הנדסה“ וכד' — אלא שני בסיסי־טירונים מרכזיים (שניים ולא אחד, בגלל גודלה של ארה"ב, ובגלל מציאות שני ריכוזי כוחות־הצי, האטלנטי והפאציפי). שני בסיסים אלה נמצאים תחת פיקוחה הישיר והבלעדי של מפקדת ה„מארינס“. למען הגיע ליעילות מכסימאלית באימון, רוכזו בבסיס „טובי הנור" אשר בחיל — הן מש"קים והן קצינים. תוכל למצוא שם את הקצינים והמש"קים בעלי הנסיון הקרבי הרב ביותר, את אלופי הקליעה של החיל, את אלופי קרבי־המגע, השחינים הטובים ביותר ועוד — כשכולם עוסקים בתפקידי הדרכה, וב„מלאכת הקודש“ של אימון הטירון.

אימונו הרב־גוני של הנחת ביחידה

נחזור עתה לטירון עצמו, אותו עזבנו בסיימו את ששת שבועות האימונים ב„רגימנט־האימונים“. עתה מועבר החייל, כאמור, לאחת מיחידות־השדה של החיל. כאן הוא מוצב לכיתה מסוימת, אתה יש לו כל הסיכויים לעבור שירות של שנים מספר, באם לא יחול שינוי במעמדו. ביחידה ניתן לו האימון הספציפי לאותה מסגרת בה הוא נמצא (חי"ר, שריון, ארטי־לריה וכד'), כששוב מושם הדגש על כוננות גבוהה, כושר גופני, תרגילים עד איך־ספור בנחיתה ובשיתוף־פעולה וכד'.

נקודה שיש לציין שלא לטובת חיל־ה„מארינס“ היא מיעוט אימוני־הלילה. קשה לומר שאין בכלל אימוני־לילה; שהרי

אותו בשיתוף-פעולה עם שריון וארטילריה. דבר זה נעשה בדרך הזהה כמעט לזו הנהוגה בשאר צבאות העולם.

שיתוף פעולה עם הזרוע האווירית של החיל. (Marine Aviation). הסיוע האווירי ההתקפי, והפעולה בשילוב עם הליקופטרים, הנם כיום חלק עיקרי באימונו של הנחת. אפשר לאמר ששני גורמים אלה השתלבו באורח אורגני בכל המבנה של פעולת כוחות-הקרקע של ה"מארינס". התרגול בהם הוא רב; הקצינים בקיאים לחלוטין בהכונת מטוסים, בהנחתת הליקופטרים ובשימוש הטקטי בהם ובשאר רוזי-הרזיון של תחום-הפעולות זה. גם החיילים עצמם מתורגלים בכך ללא הרף; ולא אגוזים אם אומר שבשביל החייל הבודד הרי הגיף, כלי-הנחיתה הימי וההליקופטר — חד הם, ומטרתם אחת.

אימוני הנחיתה. נקודה זו השארתי לסוף; שכן מודגשת היא במשך כל האימון ומשמשת בדרך-כלל כגולת הכותרת לאימון כולו. ניתן לומר שעם סיום פרק האימון-המתקדם יכול הנחת להגיע לחוף באחד מאלה: בכלי-רכב משוריין-אמפיבי, בסירת-הסתערות (נושאת כיתת חי"ר ומצוידת במנוע היצון), בנחתת רגילה ובהליקופטר. כמובן, בהגיעו אל החוף, יילחם תוך הסתייעות במיטב הסיוע שאפשר יהיה לתת לו, ויש להנחית שאף ישתמש היטב הן בכושר-לחימתו הוא והן בסיוע הנחת.

כל זאת באשר לאימון הנחת הרובאי. אימוניהם של הנחתים המשרתים ביחידות-לוחמות אחרות, כגון גדודי טנקים, ארטילריה והנדסה, זהים לאימון הרובאים; אלא שפרק אימוני-הרגלים מקוצר יותר — ועל חשבון זה מוקצת לכל יחידה ויחידה, באימון הספציפי והמיוחד לה, חוספת זמן ומאמץ.

אימון-הפרט, מטוחים ומסעות נערכים הרבה בלילות. אך אימוני-לילה במסגרות גדולות, תרגילי-אש מרמת פלוגה ומעלה וכד', הנם מעטים מאוד. ולדוגמה: סיוע ארטילרי, או התקפות עם טנקים בלילה — בליות אש — אינם מתבצעים כלל.

את האימון הנחת לאיש-ה"מארינס" ביחידה אפשר לחלק, פחות או יותר, לפי השטחים הבאים:

אימון חי"ר. על אימון זה אין טעם להרחיב עוד את הדיבור; הוא מתחיל באימון-כיתה — ומסתיים באימון הגדוד, הרגימנט והדיביזיה. מן הראוי להצביע רק על נקודה אחת, עליה כבר חזרתי ועמדתי יותר מפעם אחת — הקשיחות המציינת אימונים אלה.

אימוני חרמ"ש. (אמנם השם אינו הולם ביותר — אך לא מצאתי שם אחר). כבר צוין במאמר הקודם, כי הגלים הראשונים הנוחתים בחוף מגיעים לשם תכופות בכלי-רכב אמפיביים, המשמשים בשלב-זה ככלי-שיט משוריינים ל"הסעת" לוחמים. לאחר שכבר הגיעו לחוף, הרי הנם, לפי נתוניהם, כלי-רכב זחליים ומשוריינים בשריון קל (הם מצוידים במקלע אחד, או בשניים, בקוטר 0.5) המסיעים ביבשה את הנחתים עד ליעד, או אף שוטפים את היעד, באם ניתן הדבר. כלי-רכב אלה מתחלקים לשתי קבוצות עיקריות: אלה הנושאים כיתת רגלים, ואלה הנושאים מחלקה. הנחתים מתאמנים בלחימה מתוך כלי-רכב אלה ובסיועם — בדומה לאימון יחידות חרמ"ש המוכרות לנו.

שיתוף פעולה עם כוחות-קרקע נוספים. לאחר שסיים הנחת את שני פרקי-האימון הראשונים, שצוינו כאן, מאמנים ומתרגלים

נוחתים-מין-הים למבצע-קרקע - נוחתים-מין-האוויר למבצע חתימי

סוג לוחמים חדש פותח לאחרונה על-ידי חיל-ה"מארינס": "צנחן צפרדעי". "איש-צפרדע" מיוחד זה מוצנח ישר על מטרתו לביצוע פעולות סיור וחבלה תת-ימיות. בתמונה — בקורת-ציוד אחרונה לפני הקפיצה.

המש"ק והקצין הזוטר - הכשרתם ומעמדם

קידומו של חייל תלוי, כמובן, בראש-וראשונה באישיותו ובכשרו האישית. לקורס מ"כים יגיע, לכל המוקדם, לא לפני שנתיים של שירות; והממוצע נע בין שנתיים וחצי לשלוש שנים.

מזההכרח להקדיש מלים מספר למש"ק. בחיל זה למושג "מש"ק" משמעות רבה. המלה "סרג'נט" (סמל) טומנת בחובה הרבה יותר מאשר הסמל, איש שירות-החובה הקצרי-יחסית, המוכר לנו; וההשתייכות למעמד זה מעניקה כבוד רב. שלבי קידומו של המש"ק קשים ועליו להוכיח עצמו רבות לפני שיזכה בדרגה פיקודית כל שהיא — וזו של קורפורל (רב-טוראי) בלבד.

כדאי לציין שחייל טוב יכול להגיע לדרגת רב"ט — ולעתים אף לדרגת סמל, באם הוא מצטיין כמפקד חוליה (fire-team) — מבלי שיזכה עדיין בפיקוד על כיתה. הטובים מבין בעלי דרגות אלה, נבחרים, בדרך כלל, כמ"כים; ואזי נשלחים להש"תלמות קצרה — וזוכים לפיקוד על כיתה, כדי להיות סמל-מחלקה, עליו לשרת לפחות שלוש שנים כמ"כ מצטיין; רק אז יישלח לקורס-מש"קים, שאחריו עשוי הוא להפוך לסמל-מחלקה.

הדרישות מסמל-מחלקה הן רבות ולכן הבחירה הנה קפדנית. הדגש המושם על מנהיגות, אישיות וכוחו של סמל-המחלקה נובע, בין היתר, מהעובדה שעד שקצין חדש ממוצע יוכל לפקד על מחלקתו ולהנהיגה בצורה מתקבלת על הדעת, יעבור זמן ניכר למדי; ועד אז משמש, למעשה, הסמל כמפקד המחלקה בכל ענין הכרוך בידע מעשי ובנסיון.

דבר נוסף שלדעתי יש בו משום מגבלה בחיל זה, הוא הקושי שבהפיכת מש"ק לקצין. רק כ-25 עד 30 אחוז מכלל המש"קים מגיעים לקורס-קצינים. כ-70% מכלל קציני החיל אינם עוברים את כל "כורה-היתוך" אותו תיארתי עד עתה, והם מגיעים לחיל מבחין.

ומכיון שנגענו בקצין, נפרד עתה מעם המש"ק ונתאר את קציני החיל.

קצין ב"מארינס" יכול להיות רק מי שעבר את קורס-הקצינים של החיל, הנמשך 10 חדשים, והוא המוסד היחיד המסמך לקצונה. כלל זה, תוקפו יפה תמיד — פרט לאותם קציני-ט"ס אשר בגלל סיבה זו או אחרת, הגיעו ישירות לקורס-ט"ס, מבלי לעבור תחילה את קורס-הקצינים (דרך אגב: טייסים כאלה עוד יעברו אף הם, לכל המאוחר בדרגת קפיטן, קורס קציני-מארינס" מקוצר, בן 5 חודשים. בבית-הספר לקצינים של החיל).

לקורס הקצינים, מגיעים חיילים משתי קבוצות:

קבוצה א' — המש"קים, שהצטיינו ביחידותיהם, הביעו רצון לצאת לקורס-קצינים והומלצו עליידי מפקדיהם. קבוצה זו מונה כ-30 אחוז מכלל המחזור.

קבוצה ב' — היא אותה קבוצה המגיעה לחיל מהמכללות למיניהן. אבל יש להבחין בתוך קבוצה זו בסוג אנשים שהם "אנשי-חץ" רק במובן חלקי ומוגדר מאוד. שכן, ה"ספק" העיקרי של מועמדים לקצונה ב"מארינס" הנה "אקדמית-הצי" (Naval Academy). כיון שאקדמיה זו נמצאת תחת פיקוחו

של מיניסטרונין הצי של ארה"ב, הרי שבנוסף להכשרתו ההנדסית של הבוגר, באחד מענפי הנדסת אוניות, הנו, לפחות מבחינה תיאורטית, גם קצין. אפשר לומר, שהאקדמיה הזו היא למעשה ה"ואסט פוינט" של הצי ושל ה"מארינס" כאחד. בארבע שנות הלימוד באקדמיה עושה התלמיד היכרות יסודית עם צי-המלחמה ובמידת מה גם עם חיל ה"מארינס". חופשותיו הפנויות מלימודים מוקדשות לאימונים מעשיים — בעיקר אימונים בנשק, אימון-הפרט ואימון-כיתה; ולאחר ארבע שנות לימוד הריהו נחשב כשר ליציאה לקורס-קצינים. את ענין הכושר הגופני, המשמעת והמשטר מחדירים בו משך כל ארבע שנות הלימוד. בביקורי באקדמיה התרשמתי עמוקות מרמת החניכים בתחום זה.

אותם בוגרים המתנדבים בגלל סיבה זו או אחרת לשרת ב"מארינס", מגיעים לאחר הכנה קצרה לקורס-קצינים, הנמשך עשרה חודשים ומכיל בתוכו למעשה את תכניות קורס-המכ"ים וקורס-הקצינים המוכרות לנו — בתוספת פרק נרחב מאוד של שיתוף-פעולה. כפי שכבר ציינתי, מהוה קבוצת קצינים זו את עמוד-השדרה של קצונת החיל.

באשר למתנדבים המגיעים ממכללות אחרות, הנושאות אופי אזרחי, הרי הם עוברים לפני צאתם לקורס-הקצינים קורס מ"כים ארוך יותר, על מנת למלא את מה שהחסירו לעומת אותם קצינים שהנם בוגרי האקדמיה-הציית.

פירושו של דבר זה הוא כי לויטננט (סגן-משנה) ב"מארינס", המתייב ליחידה (והמדובר כאן הוא באלה שלא צמחו מקרב מש"קי החיל), בא לקבל תחת פיקודו מחלקה כשהוא חסר לחלוטין נסיון בשירות ביחידה, וכמובן בפיקוד. אך, לעומת זאת, התיאוריה של תפקידי המ"כ והמ"מ ברורה לו למדי, והוא אף בעל תואר אקדמאי. לאחר שעבר קורס-קצינים יכול הוא להביע רצונו לשרת דוקא בסוגי-יחידה מסוים (כגון רגלים, ארטילריה, שריון וכד') או להיות טייס בחיל.

דרך אגב, ברור למדי שמ"מ כזה חייב לעבוד ו"להזיע" כהוגן בקבלו מחלקה שבה הסמל ותיק ממנו בהרבה בחיל, בעל נסיון רב מאוד — ולרוב אף מבוגר ממנו.

כפי שכבר הוזכר במאמר הקודם, הרוטציה בחיל — וביחוד ביחידות הלוחמות והמסייעות — הנה גדולה; וממילא, אצל קצינים רבים שאיפתם לשרת בסוגי-יחידות זה או אחר באה לידי ביטוי במוקדם או במאוחר. רבים מבין הקצינים שהכרתי עברו, במשך 10-13 שנות שירות בחיל, תפקידים רבים ומגוונים. יכול אתה למצוא בנקל מיור (רב-סרן) שקידומו היה פחות או יותר בדרך מעין זו: קורס-קצינים, מ"מ ומ"פ בגדוד-רגלים; קורס-ט"ס, טייס במשך שנתיים; קורס-קציני-שריון (לא במסגרת ה"מארינס" אלא בצבא ארה"ב), מ"פ בגדוד-טנקים; שוב טייס, וכד'. יתרונות רבים וברורים לשיטה זו ואין צורך לפרטם. ברם, מגבלה גדולה טמונה, לדעתי, בדרך קידומו של הקצין: אין כלל קורס-מ"פיים בחיל. באם אין הקצין נשלח לקורס מ"פיים במסגרת צבא ארה"ב (ומספר הנשלחים הנו קטן יחסית), הרי שהקורס היסודי הראשון אותו הוא עובר הנו קורס מג"דים ופ"מ, בן 10 חדשים. לקורס זה הוא מגיע כשדרגתו קפיטן ותיק למדי או מיור, ומאחוריו ותק של כ-12-10 שנות שירות כקצין בחיל.

גם קידומו של הקצין מותנה, כמובן, בראש וראשונה באי-

במיוחד רצוי לציין את הדגש הרב המושם בכל הקשור בלימודו העצמי ובהתפתחותו של הקצין בכל התחומים השונים; כך, למשל, חייב הוא לקרוא 3 ספרים מקצועיים צבאיים במשך שנה ולמסור עליהם סקירה בע"פ למפקדו הישיר. כיון שספרות מקצועית בשפה האנגלית אינה חסרה, הרי שתמצא, בדרך כלל, אצל קציני ה"מארינס" ידע רב והשכלה נרחבת מאוד בתורה הצבאית.

לכאורה, מוזר הדבר, אך דוקא אצל קציני ה"מארינס" — על אף הרושם העלול להתקבל מקריאה בספרות הקשורה בחיל זה ובמעליו — מצוא תמצא את ה"סיף" והספר משולבים, ואין דבר אחד סותר את משנהו.

בבואי לסכם את התרשמותי מהקצין הממוצע בחיל ה"מארינס", אוכל לומר כך: ראשית — וזאת אפשר לראות במבט ראשון — הריהו בעל מבנה גוף בריא וחסון, בעל כושר גופני מעולה, והוא מטפח כושר זה ללא הפוגה. שנית, הוא בעל השכלה רחבה בתחומי השכלה כללית בכלל ובנושאים צבאיים בפרט. שלישית, היא בעל אמונה כבירה בכוחו של החיל בו הוא משרת — ובוטח ביכולתו הבלתי־מוגבלת לבצע כל משימה שתוטל עליו ועל יחידתו. וכאמור, הריהו בעל ידע טכני רב ובקיא בכל סוגיות שיתופי־הפעולה השונים.

לעומת יתרונות אלה, אין הוא נוטה לפעילות לילה ואף לוקה בידע הקשור בה; הוא כפוף לסכמות ולפתרונות שבלוניים, ולרוב יעדיף לבצע את משימתו באורח הפשוט והישיר ביותר, בהמנעו מלהכנס לתסבוכות ולנקוט בפתרונות בלתי שגרתיים.

*

באם אסכם את אשר ראיתי ולמדתי ב"מארינס", הרי סבורני כי יש לנו לא מעט ללמוד מהם; ולמען האמת עלי להודות שאף ניסיתי במאמרי להבליט נקודות אלה, ויתכן אפילו הבלטה יתרה, כדי שנוכל לתת עליהן את הדעת; ואולי אף אפשר יהיה לאמץ או לסגל נקודה זו או אחרת.

בזאת תם ונשלם נסיוני לתאר את חיל־הנחיתה של צי־ארה"ב. כבר בפתח מאמרי הראשון, הקדמתי ואמרתי שלא יהיה באפשרותי לתאר הכל בפירוט; לכן ניסיתי לבחור בכמה נקודות אופייניות, המצינות חיל מיוחד־במינו זה ואת אנשיו, והמבדילות אותם מסוגי־כוחות אחרים.

שיותו, נסיונו הקריבי, וכד'. אך ישנן שתי נקודות שכדאי לציין, והקובעות לא מעט בקידומו.

האחת, שצוינה כבר במאמר הקודם, היא הכושר הגופני. באם לא יעבור הקצין את בוחן הכושר הגופני הנערך אחת לשנה, ולא יימצא בריא ל־חלוטין מבחינה רפואית — תתעכב התקדמותו, ולעתים אף יהיה מוטל בספק המשך שירותו בחיל. הבוחן הגופני כולל: ריצה למרחק 8 ק"מ בחגור־קרב מלא, ב־פרק זמן מסוים; מעבר־מכשולים קשה, אף הוא בפרק זמן מסוים; מטוח ברובה, מקלע ואקדח כשחובה להשיג מספר נקודות מינימלי קבוע; תרגילי התעמלות־וכושר שונים — ואף משונים. הנקודה השניה קשורה בבעית ההשכלה

הגבוהה. המנין הכללי של הנקודות העומדות לזכותו של כל קצין יהיה רב יותר ככל שהשכלתו תהיה רחבה יותר. אין להבין מכך שרק ההשכלה הגבוהה היא הקובעת אם הקצין עולה מהר יותר בסולם הדרגות; אך מכיון שהמגמה היא לעודד ולהמריץ את הלימודים, מצאו לנחוץ להמחיש שאיפה זו בצורה של מתן אפשרויות־קידום מוגברות.